

ling har medført, at berømmelsestiderne ved landsretterne er blevet urimeligt lange.

Spørgsmål om mulighederne for at afkorte berømmelsestiderne ved landsretterne har været drøftet på et seminar, som justitsministeriet afholdt den 8.-9. februar 1979. Under drøftelserne blev der af de deltagende repræsentanter for retsvæsenet givet udtryk for overvejende tilslutning til at forhøje underretsgrænsen til 100.000 kr. i forbindelse med gennemførelsen af en henvisningsregel.

På baggrund af det anførte finder justitsministeriet, at underretsgrænsen bør forhøjes til 100.000 kr., således at der i forbindelse hermed gennemføres en henvisningsregel af den ovennævnte karakter.

En forhøjelse af underretsgrænsen til 100.000 kr. må på baggrund af sagsstatistikken for 1977 forventes at ville medføre, at omkring en tredjedel af de borgerlige sager ved østre landsret og omkring en femtedel af de borgerlige sager ved vestre landsret henlægges til underretterne. Selv om der ikke ved denne beregning er taget hensyn til virkningen af henvisningsreglen og til, at en forhøjelse af underretsgrænsen må forventes at ville medføre en vis stigning i antallet af ankesager, skulle forslaget således skabe mulighed for en mærkbar og påkrævet afkortning af berømmelsestiderne ved landsretterne.

Den overførelse af sager fra landsretterne til underretterne, som forslaget medfører, forudsætter, at underretterne tilføres yderligere ressourcer. Det må herved tages i betragtning, at forhøjelsen af underretsgrænsen i 1975 fra 10.000 kr. til 30.000 kr. blev gennemført, uden at underretternes personale blev forøget, og at antallet af domsforhandlinger i borgerlige sager ved underretterne fra 1974 til 1977 er steget fra 16.861 til 19.652 eller med 17 pct.

På baggrund af sagsudviklingen i de senere år skønnes der efter en forhøjelse af underretsgrænsen til 100.000 kr. at være behov for ansættelse af yderligere 8-9 dommere/retsassessorer og et tilsvarende antal kontorfunktionærer. Den samlede lønudgift i forbindelse hermed vil være knap 3 mill. kr. om året. Hertil kommer en mindre udgift til indretning af kontorlokaler m. v. Den aflastning af landsretterne, som forslaget medfører, må imidlertid på lidt længere sigt, når den nuværende betydelige sagsrestance er nedbragt, forventes at give grundlag for en tilsvarende

besparelse ved nedlæggelse af enkelte landsretsafdelinger.

Til nr. 10

Forslaget præciserer, at private straffesager svarende til, hvad der gælder efter retsplejelovens § 225, nr. 9, skal behandles ved underretterne, medmindre der påstås erstatning på et beløb, der overstiger underretsgrænsen.

Til nr. 11

Forslaget indeholder den såkaldte henvisningsregel, der som nævnt i bemærkningerne til ændringsforslag nr. 9 har sammenhæng med den foreslåede forhøjelse af underretsgrænsen. Bestemmelsen indebærer, at der på begæring af en part under nærmere angivne betingelser kan træffes bestemmelse om, at de i forslaget § 225, nr. 1-3, 5 og 13, nævnte sager skal henvises til behandling ved landsretten. Den foreslåede udformning af henvisningsreglen svarer helt til retsplejerådets forslag til § 227 i betænkning nr. 773/1976. Forslaget er nærmere omtalt i betænkningen side 27-28, 51 og 57, hvortil der henvises.

I overensstemmelse med retsplejerådets forslag er bestemmelsen udformet således, at afgørelsen om henvisning træffes af underretterne. Træffer underretten afgørelse om, at sagen skal henvises til landsretten, er denne afgørelse efter bestemmelsens stk. 3, 2. pkt., ikke genstand for appel. Derimod vil underrettens afgørelse om, at henvisning ikke skal ske i overensstemmelse med de almindelige regler herom, kunne påkæres til højere ret. Ved denne ordning opnås, at spørgsmålet om, ved hvilken ret sagen skal behandles, afgøres på den hurtigste og mest enkle måde, således at parterne så vidt muligt ikke udsættes for, at sagen i forbindelse med kompetence spørgsmålets afgørelse skal passere flere instanser. Der henvises til retsplejerådets betænkning side 28.

I høringsudtalelserne vedrørende retsplejerådets betænkning har præsidenterne for østre og vestre landsret udtalt sig til fordel for, at kompetencen til at træffe afgørelse om henvisning placeres hos landsretterne. Det fremhæves navnlig, at en sådan ordning vil give bedre muligheder for at etablere en fast og ensartet praksis vedrørende henvisningsreglens anvendelse.